

új város

XXVII. évfolyam
3. szám
2015. március
www.ujvaros.eu
Ára: 480 Ft

CHIARA LUBICH

Elindult a Fokoláre
Mozgalom alapítójának
boldoggá avatási eljárása

ISTEN SZOLGÁLÓJA

Amerikai Egyesült Államok: **Living City**
www.livingcitymagazine.com

Argentína: **Ciudad nueva**
www.ciudadnueva.ar

Belgium: **Nieuwe Stad**
nieuwe.stad@pi.be

Brazília: **Cidade Nova**
www.cidadenova.org.br

Bulgária: **Nov Svjet**
fokbulgaria@gmail.com

Cseh Köztársaság: **Nove mesto**
novmesto@volny.cz

Dánia: **Ny Stad**
www.focolare.dk

Franciaország: **Nouvelle Cité**
www.nouvellecite.fr

Fülöp-szigetek: **New City**
ncmanila@skyinet.net

Hollandia: **Nieuwe Stad**
www.focolare.nl

Horvátország: **Novi Svijet**
novisvijet@novisvijet.net

India: **Living city**
indiaczf@bom5.vsnl.net.in

Japán: **Uno**
focolareuno@gmail.com

Kanada: **Nouvelle Cité**
nouvellecite@focolare.ca

Katalónia: **Ciutat nova**
www.ciutatnova.org

Kenya: **Africa New City-Nouvelle Cité**
newcityafrica@mbambu.com

Kína: **San Sing**

Kolumbia: **Ciudad Nueva**
www.ciudadnueva.com.co

Korea: **Kumul**
kumul@focolare.or.kr

Lengyelország: **Nowe miasto**
focfemwarszawa@rubikon.pl

Libanon: **Al-madina al-dzsadida**
Citenouvelle@terra.net.lb

Litvánia: **Naujas Miestas**
info@focolare.lt

Mexikó: **Ciudad Nueva**
ciudadnueva@focolaremex.org

Nagy-Britannia: **New City**
www.newcity.co.uk

Németország: **Neue Stadt**
www.neuestadt.com

Pakisztán: **Hayat**
rosam@comsats.net.pk

Portugália: **Cidade Nova**
www.cidadenova.org

Románia: **Oraş Nou**
edituraorasnou@yahoo.it

Spanyolország: **Ciudad Nueva**
www.ciudadnueva.com

Svédország: **Enad Värld**

Szerbia: **Novi Svet**
novisvet@kc.org.rs

Szlovákia: **Nové Mesto**
novemesto@nexta.sk

Szlovénia: **Novi svet**
www.novisvet.si

Uruguay: **Ciudad Nueva**
www.ciudadnueva.focolar.org.uy

Venezuela: **Ciudad nueva**
ciudadnueva@etheron.net

Tartalom

Aktuális

- 4 Enni vagy nem enni
Összeállította: Prokopp Katalin
- 5 Barátság szomszédainkkal
Erhardt Gyula és Krisztina

Interjú

- 6 Sokszínű egyház
Makkay József

Nézőpont

- 8 Sudár Balázs
dr. Szalamin Edit
Nagy Zsuzsanna

Fókuszban

- 10 Új fény az Egyházban
Összeállította: Tóth Judit

Lelkiség

- 13 A Végtelen felé
Chiara Lubich
- 14 Társadalmi életszentség
Igino Giordani
- 15 Laikusok és szentek
Chiara Lubich
- 16 Az élet igéje
Fabio Ciardi

Színes riport

- 18 Külső rend - belső szabadság
Tóth Pál

Megkérdeztük

- 20 Nyugodt fejlődés
Pasquale Ionata
- Megpróbáltatások,
fájdalmak és szabadság
Francesco Châtel

Aktuális

- 22 Nőnap - Egyenlőség a
különbözőségben
Összeállította: Tóth Judit

Társadalom

- 24 Kapcsolati erények
Tóth Pál

Velünk történt

- 26 Elindult a lavina
Feszült emberekkel együtt
Elfelejtett dolgok
Névnapi ajándék
Bizalom

Mese

- 28 És ha veled történe?
Lauretta Perassi

Társalgó

- 30 Olvasóink tollából
Tóth Judit
- 31 Okos kavics
Vittorio Sedini

AKTUÁLIS HAGYOMÁNY

Március 14-én lesz hét éve, hogy Chiara Lubich elhunyt, vagy ahogy ő mondta, átköltözött a földi máriapoliból a „mennyei máriapoliba”. Januárban megkezdődött boldoggá avatási eljárásának első szakasza. „Hol az evangélium ezekben a kissé száraz, szinte bürokratikus ceremóniákban, tele eskütelekkel, jegyzőkönyvekkel és hivatalos beszédekkel?” – teszi föl a kérdést az eljárást indító ünnepség kapcsán olasz társlapunk főszerkesztője, de válaszként máris felsorol három dolgot. „Az evangélium ott él mindenekelőtt a népben, amely kiemeli és megünnepli a példaképül szolgáló keresztnépek életszentségét. Ott él annak az embernek az életében is, akinek elindítják a boldoggá avatását. Végül pedig jelen van a hivatali eljárás elemeiben is, annak ellenére, hogy inkább az ismétlődést és az intézményességet jelenítik meg, mint a Lélek élénkségét és szabadságát, mert az egyház szilárd bizonyosságát hivatottak kifejezni. Az énekekben, himnuszokban, a dokumentumok aláírásában az egyház élete lüktet, mely évszázadok óta ünnepli Krisztus jelenlétét az *Ekklesia*-ban.”

Magának a szenttiszteletnek is sok olyan formáját látjuk, amelyek megkérdőjelezhetik bennünk az egyház e hagyományának létjogosultságát és aktualitását. A zarándokhelyek hemzsegek az ájtatos kegytárgyaktól, melyek sokak polcán kabalaként díszlenek, és nem egy ismerősünk a szentektől szinte gombnyomásra várja a csodákat, legalábbis azt, amit annak gondol. Mire jó, jó-e egyáltalán, hogy a Fokoláre Mozgalom foglalkozik alapítója oltárra emelésével? E havi számunkban erre a kérdésre keressük a választ, és próbálunk közelebb jutni az életszentség új útjának megismeréséhez, amelyet Isten Chiarán keresztül, a rá bízott karizmával nyitott meg nemcsak néhány kiválasztott személy, hanem a tömegek, mindannyiunk előtt. Hamvazószerdán néhány ismerőssémmel szóba került, ki hova megy, megy-e szertartásra, mire egyik barátnőm röviden ezt mondta: „Számomra magánügy, hogyan böjtölök”, és a hangsúlyában enyhe rosszallást véltem felfedezni, hogy erről nyíltan beszélgetünk. Mikor általános iskolában azzal mentegőztünk

szereztel.blogspot.hu

Erőt ad, hogy a böjtöt is közösségben éljük meg.

egy-egy el nem végzett feladat miatt: „Azt hittem, hogy...”, mindannyiszor megkaptuk tanárainktól: „Hinni a templomban kell.” A szójáték és barátnőm magatartása mögött ott húzódik a modern kor nyugati társadalmának gondolkodása, amely egyebek mellett a vallást is a privát szférába száműzi és magánügyként kezeli. Ez a mentalitás befészkel magát lelkünkbe, és sovány vigasz, hogy nem így volt ez más korokban, és nem így van ma sem, más kultúrákban. Hányszor küzdünk összeszorított foggal az életben, hogy fennmaradjunk a víz színén, de mennyire nehezen vesszük rá magunkat, hogy segítséget kérjünk és a közösség erejéből merítsünk! Az egyház hagyományában hál'Istennek tovább élnek azok az eszközök, amelyek lehetővé teszik, hogy, mint egy nagy családban, közösen járjuk életutunkat: Az egyházi év szakaszai, mint a nagyböjt, a szertartások, a szentségek. Ide sorolható a szentek tisztelete is: személyükben az egyház nagyobb testvéreket állít mellénk, akik segítenek és példájukkal bátorítanak életünk útján. ■

Fotó: CN (3)

Éhezők és túltápláltak: egy érem két oldala. A Második Táplálkozási Világkonferencián a következő tíz év cselekvési stratégiáit állították föl.

Enni vagy nem enni

Éhezési statisztikák

A FAO 2012. évi felmérése szerint jelenleg 805 millió ember éhezik vagy alultáplált a Földön, ebből 161 millió a gyermek. Az érem másik oldala a túltápláltak száma: 500 millió felnőtt és 42 millió kiskorú. Nem hiányzik a pozitív adat sem, hiszen 1992-ben 1 milliárd 200 millióan éheztek, és mostanra ez kétharmadára csökkent, annak ellenére, hogy a világnépesség növekszik. Azonban aggasztóak a pazarlásra vonatkozó adatok, miszerint a kész élelmiszerek egyharmadát kidobják, és az étkezési termények 23 %-ából bio üzemanyagot vagy takarmányt készítenek.

1992-ben rendeztek először világszintű konferenciát a témában, 2014. novemberében pedig sor került a Második Táplálkozásról Nemzetközi Konferenciára (ICN2), melynek célja az elmúlt 22 év tapasztalatainak megvitatása, a 21. század élelmezési és táplálkozási kihívásainak áttekintése volt. A világ 171 országa képviseltette magát.

Magyar vállalások

Magyarország, a fenntartható fejlesztési célok megalkotásán dolgozó ENSZ munkacsoport társelnökeként, szerepet vállalt a fejlesztési program alakításában. A munkacsoport jelentésében megfogalmazott második cél foglalkozik

az 5 év alatti éhező és alultáplált gyermekekkel, és 2025-ig elérendő célokat fogalmaz meg kiemelt célcsoportok – fiatal lányok, várandós és szoptató nők, idősek – megfelelő táplálkozását illetően.

Helyi kezdeményezés a közétkeztetésben működő mintamenza program. Az ebben való részvétel egyre népszerűbb, mert egészségesebb és jobb minőségű élelmiszert tudnak biztosítani az ott étkezőknek. A kitűzött célok szerint ebben a programban a biotermékek aránya 2020-ig eléri majd a 30 %-ot. A helyi termelés, feldolgozás és fogyasztás ösztönzésével az élelmiszervesztesség és pazarlás is jelentősen csökkenthető.

Milánói Expo 2015

A Táplálkozási Világkonferencia témájához kapcsolódik a Milánói Expo is. „Táplálni a világot, energiát adni az életnek” – ezzel a mottóval rendezi Olaszország 2015. május 1. és október 31. között a következő világkiállítást, melynek fő témája az egészséges táplálkozás, a környezetvédelem és a fenntartható fejlődés lesz. Az Élet Kertjének elnevezett magyar pavilonban három átfogó témát dolgoznak fel: Egészséges hagyományok; Magyarország, a víz országa; Örökség a jövőnek. ■

Táplálkozás és méltóság

Az ICN2-n részt vevő delegációk egyhangúlag elfogadták a Táplálkozásról szóló Római Nyilatkozatot és az ennek megvalósítása érdekében szükséges Cselekvési Tervet, melynek kidolgozásában részt vett *Vincenzo Buonomo*, a római Lateráni Egyetem nemzetközi jog professzora is.

Professzor úr, mennyire befolyásolja a versenypiac az egyes régiókban félelmetes méreteket öltő éhezést?

2001-hez képest 2008-ra az élelmiszer termékek ára megduplázódott. Ennek oka nem csak a klímaváltozás, hanem a pénzügyi spekuláció is. Hisz a búza, a rizs, a kukorica és a szója árát a chicagói tőzsde szabja meg, és összefügg bizonyos – többek között mezőgazdasági – munkavállalói kategóriák nyugdíjalapjával. Minél magasabb az ár, annál többet nyer az alap. A pénzügyi spekuláció a többi termékkel egyforma helyzetbe hozta az élelmiszert, és ezzel figyelmen kívül hagyta különleges értékét, mely az emberi élettel való kapcsolatából adódik.

Az államfők közül szinte senki nem jelent meg Rómában, inkább csak minisztereiket küldték el a népszerűtlen téma megvitatására. Ezt mivel magyarázza?

Nem annyira az a probléma, hogy nem vállalnának felelősséget, de nem szeretnének kötelező érvényű vállalásokat aláírni.

A világszintű gazdasági krízisre és arra hivatkoznak, hogy minden országban vannak éhezők, és a saját nemzeti problémákat kell megoldani. A pápa is felszólalt ezen a világkonferencián és kiemelte, hogy a táplálkozási jog alanya nem az, aki általánosságban szegény vagy koldus, hanem az éhezõ: „Az éhezõ nem alamizsnát kér, hanem méltóságot.” A pápa óva intette a résztvevőket attól, hogy kitöröljék szótárukából a szolidaritás szót.

A hétköznapiakban hol kezdjük?

2050-re 9 milliárd lakosa lesz bolygónknak. Ahhoz, hogy a jelenlegi étkezési szintet megtartsuk, és emellett az alultápláltságot és éhezést eltöröljük, a fogyasztást meg kell duplázni. Ezeket a statisztikákat nem azért kell megismernünk, hogy elriasszanak minket, hanem hogy segítsenek átalakítani a természetes erőforrásokhoz, a földhöz és a fogyasztáshoz fűződő viszonyunkat.

Forrás: CN

Fotó: Erhardt Gyula

Barátság szomszédainkkal

Az Új Családok Egyesülete nevében még egyszer köszönetet mondunk az Emberi Erőforrások Minisztériumának pályázatáért, melyet ÉLETFORRÁS – Családi kapcsolatok, mint létszükséglet: családvédő és családsegítő programunkkal (száma: NEA-TF-14-SZ-0588) megnyertünk.

Már előzőekben írtunk arról, hogy milyen sok támogatást kaptunk a rendezvényeket előkészítő és helykereső utazásainkhoz. Most a legutolsó programunkról számolunk be. A HROD – Községi Gazdaság és Társadalomfejlesztő Központ képviselőjével Szlovákiába, Kassára és Eperjesre utaztunk január végén, hogy megismerkedjünk több olyan családdal, melyekkel a jövőben közös projekteket tudunk megvalósítani. Terveink között szerepelnek kölcsönös turisztikai programok egymás jobb megismerésére, társadalmi és családi kapcsolatok fejlesztésére irányuló konferenciák szervezése. Kísérőnk és fordítónk, Ádám Attila maximálisan megtett mindent azért, hogy terveink szerint alakuljon ez a pár nap.

Mély benyomást tettek ránk a találkozások, mert nagy szeretettel és nagylelkűen fogadtak a megkeresett családok, tapasztalatcseréink hasznosak voltak. Az egyik fiatal családapa találóan fejezte ki célunkat, mikor ezt mondta: „Nagyon örülnénk, ha tudnánk, hogy Magyarországon van egy kis csoport, mely szeretettel gondol ránk.” Elmondhattuk, hogy hasonló a vágy a mi részünkről is! Megbeszéltük, hogy mindahányan ebben az irányban szeretnénk tevékenykedni. ■

Erhardt Gyula és Krisztina

Foto: Makkay József

Sokszínű egyház

Jakubinyi György
1994-től a
Gyulafehérvári
főegyházmegye
érseke. Az erdélyi
katolikusság
legnagyobb
gondjának a
szórványosodást
tartja.

Az Erdélyi Fejedelemség egykori fővárosában, Gyulafehérváron beszélgetünk. A Szent István által 1009-ben alapított erdélyi püspökség székhelyén ma hány római katolikus él?

Dél-Erdély rohamos szórványosodása városunkat sem kíméli. Ötvenkét évvel ezelőtt, friss érettségizőként, 17 éves fejjel jöttem kispapnak Máramarosszigetről Gyulafehérvárra. Akkori emlékeim tükrében ma alig ismerek rá a vidékre, sok településről eltűnt a magyarság. Csak a környéken tizenöt plébánia szűnt meg. Több gyülekezetben néhány idős ember maradt. Az egykori fejedelmi főváros mai, római katolikus magyar közössége mindössze 707 főt számlál. Óriási gondunk a szórványosodás. Híveink elöregednek, egyre kevesebb a gyermek. A magyarság folyamatos fogyása azonban nem csak a dél-erdélyi szórvány sajátossága: immár minden fronton kikezdte Székelyföldet is.

Az 1794-ben alapított Batthyá-neum, a messze földön híres püspöki könyvtár tizenhét évnyi

pereskedés után is a román állam jogtalan tulajdona. Mekkora terhet ró az érseki hivatalra a kommunizmus idején elkobzott egyházi ingatlanok visszaszerzéséért folytatott küzdelem?

Ez a küzdelem a rendszerváltás óta tart: vannak ugyan eredményei, de összességében rossz a helyzet. A romániai restitúció európai uniós kényszer alatt született, ezért Bukarest részéről nincs őszinte szándék elkobzott javaink visszaszolgáltatására. A Batthyá-neum visszaigénylési kudarca ennek a helyzetnek az iskolapéldája. Arra hivatkoznak, hogy az egyháztól ötven évvel ezelőtt elkobzott középkori kódexeket a román állam nem adhatja vissza. Ma már a strasbourgi emberjogi bíróság döntésére várunk.

Történelmi perspektívában kis híján száz éve tart ez a küzdelem. Ebben a kommunizmus időszaka volt a legnehezebb periódus?

A római katolikus egyháznak az 1948-ban államilag elismert romániai egyházfelekezetekhez képest sokkal

commons.wikimedia.org

nehezebb sorsa volt. A kommunista hatalom olyan feltételekhez kötötte az újra bejegyzésre kerülő egyházfelekezeteket, amit egyházunk nem tudott, de nem is akart elfogadni. Így 1990-ig a katolikus egyház nem szerepelt az államilag jóváhagyott tizenhárom egyházfelekezet között. Csak úgy lehettünk volna elismert egyház, ha nem függünk külföldtől, azaz a Szentszéktől. Márton Áron püspökünk így fogalmazott: „Az egyetemes bizonytalanság napjaiban megbizonyosodtunk a felől, hogy egyedül vagyunk, és a magunk erején kívül csak Istenre támaszkodhatunk.” Egyházunkat ugyan nem tudták felszámolni, de a kommunizmus első évtizedében az egyházmegye kétszázkilencvenhárom papjából százharmincat hurcoltak el, sokan börtönökben haltak meg, mártírokká váltak. De nem volt sokkal könnyebb az 1920-as évek időszaka sem. Az 1929-ben Románia és a Vatikán között megkötött konkordátum, a hivatalos diplomáciai kapcsolatfelvételig megtűrt egyház voltunk ennek minden következményével együtt.

Bizonyára rendszeresen megkérdezik Öntől is, hogy a csángó-magyaroknak mikor lesz magyar miséje? Ez már évszázados folyamat. A jászvásári román püspökséghez tartozó, Csángóföldön lakó római katolikus hívek ma sem kérik tömegesen a magyar misét. Aki nem ismeri őket, az nem érti a helyzetet. Aki viszont ismeri a történelmi körülményeket, az tisztában van vele, hogy a csángó ember elsősorban római katolikus, de nemzeti tudata nincs. Első lelki élményei, az első áldozás, az első szentgyónás, a bérmlás, a vasárnapi szentmisék románul rögzültek benne. Számára az egyházi nyelv a román, és ez még akkor is így van, ha odahaza

csángó-magyarul beszél. De ez nem a mindannyiunk által ismert magyar nyelv. Ezért is szül értetlenséget a kívülálló számára, amikor az Erdély belső részeiben nagyobb közösségekben letelepedett csángók rendszeresen román misét kérnek tőlünk. A Zsil-völgyi Vulkánban a hatvanas és hetvenes években mintegy négyezer csángó-magyar telepedett le családdostól. Bányásként akkoriban jól meg lehetett élni. A városban szolgáló székelyföldi származású plébános, Sántha István különösen kedvelte a csángókat, bátorította is az érkezésüket. Egy idő után azonban azzal a számára furcsa követeléssel találta szembe magát, hogy több ezer csángó híve román misét követel. Otthon, a családban csángó-magyarul beszéltek, de az irodalmi magyar nyelvet nem értették. Számukra az egyházi nyelv továbbra is a román maradt. De van újabb keletű történetem is. A rendszerváltás előtt, az Aninószára költözött mintegy háromszáz klézsei csángó a rendszerváltás után kezdte el követelni a román misét. Oláh Dénes korondi származású plébános rögtön kérte az áthelyezését, mert mint fogalmazott, számára képtelenség magyar embereknek románul misézni. Ma az egyházmegyében huszonkét

Csángó lányok és asszonyok a Nagyboldogasszony búcsún. Balra lent: A Batthyáneum könyvtárterme.

helyen mintegy tízezer római-katolikusnak szolgáltatunk román nyelvű misét.

Az erdélyi magyar püspökségek már a kommunizmus idején sok ezer román hívőt szolgáltattak ki templomaikban, akiket a hatalom eltiltott a görög-katolikus egyháztól. Hogyan látja a történelmi egyházak ökumenikus szerepét a sokszínű és soknyelvű Erdélyben?

Beszélgetésünk idején éppen Pál apostol megtérésének ünnepe van, amely a keresztény egyházak egységéért folytatott nyolcnapos imasorozatot zárja. Ennek üzenete az, hogy a darabokra szakadt kereszténység az elvesztett egységet keresi. Az erdélyi egyházakkal a Caritas segélyszervezet vonalán ma már teljes az együttműködés. A cél, hogy teológiai, a hittudomány alapján is közeledjünk, keressük azt, ami közös. Azt az egységet, amiért Jézus az utolsó vacsorán így imádkozott: „Legyenek mindnyájan egy, hogy elhiggye a világ, te küldtél engem.” ■

bucuraras.hu/kacsika - Bujtás Imre

NYERS TÉNYKÖZLÉS

Feketén-fehéren

Sudár Balázs

Van egy blogger, akinek éveken keresztül olvastam az írásait. Hosszú időn keresztül amolyan „megmondóember” volt, mindenféle kellemetlen témát, amit más említeni se merne, teljes nyugalommal felhozott és könyörtelenül leírta a véleményét. Szerzett is sok olvasót és sok ellenséget. Minden gond nélkül szembe is beszólt bárkinek, ha nem értett egyet vele. Mindezt igyekezett bizonyítékok alapján, tényszerűen – feketén-fehéren. Amikor erre nem úgy reagáltak az olvasók, ahogyan szerette volna (könnyebb visszaanyázni, mint elgondolkodni a kritikán), akkor bezárta a blogot és létrehozott egy másikat, ahol ugyanolyan aktuális és kényes témákat feszegetett, de már kicsit óvatosabb hangnemben. Nem mintha félt volna, de a cél az lenne, hogy az emberek megértsék a mondanivalóját, nem az, hogy a stíluson lovagoljanak.

Aztán hosszú idő után egyszer csak elege lett a beszélgetésekből, a negatív írásokból és az azok körüli hangulatból, a vitákból. Csinált egy blogot (már csak pár kiválasztott olvasónak), ahol többnyire örömteli felismerésekről, sikerekről, jó érzésekről, az életükről írt. Azt gondolom, hogy még mindig tényszerűen – feketén-fehéren.

Mert ilyen az ember, az érzelmek teljes skáláját megéli. Csak személyisége alapján a legtöbbször a skála valamelyik végével foglalkoznak többen. Kevés embert láttam, aki mindkettőt érthetően és átélhetően meg tudja és akarja fogalmazni. Persze el lehet akadni ott, hogy miért fogalmazott nyersen, meg hogy a stílus az ember, de azt gondolom, hogy egy ébresztő kürtszót kevéssé jogos azért kritizálni, mert hangos.

Ettől függetlenül a lényeg: ne csak negatívan vagy pozitívan fogjuk fel a körülöttünk lévő dolgokat, elnyomva azt a részt, ami ebbe nem fér bele. És ahogy megéljük, reflektáljuk is le a teljes skálát. A feketétől a fehérig. ■

ÉLETBÁTORSÁG

Anti panasz-kultusz

dr. Szalamin Edit

A néhány hónappal ezelőtt megjelent Elégedetlenség ezerrel c. cikk komolyan elgondolkodtatott társadalmi közérzetünkről. A cikk Magyarország virtuális valóságáról fest fájdalmasan lehangoló, de reális képet. És mi a helyzet a való világunkban?

Belegondolva a ténybe, hogy médiafüggő kultúrában élünk, nem számíthatunk sokkal vigasztalóbb képre mindennapi életünkben sem. A panaszkodás nálunk szinte nemzeti sport. Trendi panaszkodni, vég nélkül sorolni a problémákat, nehézségeket, sőt szidni mindezek általunk vélt okozóit. Egykori pedagógusi elkötelezettségem, a tanárképzésben szerzett tapasztalatom a nevelés-oktatás világához köt. Így spontán merült föl bennem a kérdés, mit tehet – s szerencsére már valamennyit tesz is – a pedagógia a társadalmi beállítódás egészségesebbé tételéért? A bátorító pedagógia a személyiség „életbátorságát” igyekszik megalapozni, amelynek fő pillérei az önismeret és az önbizalom.

A bátorító, pozitív megerősítő pedagógia eredményeivel bizonyítja, hogy akiben bíznak, az kivirul, a személyiségében rejlő lehetőségek kibontakoznak. E módszer három lépése a következő: szeretettel bátorítani, a teljesítményt elismerni és a végén erkölcsi jutalmat, dicséretet adni. Bátorítással és elismeréssel a felnőtt társadalomban is erősíteni tudjuk egymást a kihívásokkal való megküzdésben. Ne panaszkodjunk, mert az gyengít, mivel tehetetlenség érzésünket erősíti.

Akkor lehetünk megalapozottan magabiztosak egy helyzetben, ha ismerjük és meg tudjuk jeleníteni az értékeinket. Embertársainktól úgy kaphatunk önerősítő, építő visszajelzéseket, ha kivívjuk elismerésüket és mi is elismerjük őket. Önfogadásunk, pozitív énképünk egyik jele, hogy nem panaszkodunk és merünk másokat dicsérni. Tisztán kell látnunk, hogy magunk is erősödünk azáltal, hogy a körülöttünk lévőket támogatjuk. Tudatosítsuk magunkban, hogy a boldogsághoz vezető út a kölcsönösség felfedezése.

Ebben a kölcsönösségben erősítsen bennünket Mahatma Gandhi bölcs gondolata: „Légy te magad a változás, amit látni szeretnél a világban.” ■

Emlékezzünk!

Nagy Zsuzsanna

Néha hajlamosak vagyunk elfelejteni, mennyire jelentős események történtek és zajlanak napjainkban is történelmünkben. Vannak napok, amik alapjaiban változtatják meg az életünket, néha apróságokkal, máskor forradalmi eszközökkel. 1848. március 15-ére egyikünk sem emlékezhet személyes tapasztalatként, de szívünkben hordozhatjuk mindannyian!

Kiskorom óta nagy családi hagyomány a márciusi forradalom. Az ünnepet megelőző nap lázasan keressük a ház zugaiban elbújt kokárdákat, majd másnap felkerekedünk, és a hivatalos megemlékezéseken veszünk részt, vagy az általunk megtervezett útvonalon járjuk végig e nap eseményeit: Szavalni Petőfi Sándor költeményeit a Nemzeti Múzeum lépcsőin, Landerer nyomdánál átgondolni mit is követeltek a magyarok a 12 pontban, vagy csak egyszerűen megállni az út közepén és belegondolni – voltak idők, amikor itt véres harcok dúltak!

Emlékezni fontos, de nem elég! 2015. március 15-e nem ugyanaz a nap, mint '48-ban. Ma nem a sajtószabadság, az úrbéri viszonyok megváltoztatása, az országgyűlés követelése, közös teherviselés, szabadság, egyenlőség, testvériség a fő cél, hanem sokkal inkább az erkölcsi szilárdság, társadalmi-szociális biztonság megteremtése, az emberek megbecsülése, az ÉLET tisztelete, a vallás „helye” és globális kérdések határozzák meg napjainkat! Ma is szükség van „forradalmi eszközökre”! A szólásszabadság jogával élve harcolni az abortusz ellen, hivatásunkban a legjobb tudásunk szerint országunk fejlődését elősegíteni. És itt mindenki gondoljon nyugodtan saját magára! Ugyanolyan felelőssége van egy politikusnak, mint egy földművesnek, kereskedőnek, gyermekeit nevelő édesanyának vagy mérnöknek!

Segítsük emlékezni a következő generációt, hogy legyen álmuk a jövőről, legyen vágyuk a jobbra és legyen bátorságuk küzdeni az értékeikért... mert ezt jelenti számomra az 1848-as forradalom! Sokszor eszembe jut, hogy egy-egy apró tettel, szóval én is formálhatom a történelmet, kicsit jobbá tehetem a körülöttem levő emberek életét és építhetem a jövőnket! ■

leiken.com

Flickr / Cristian V.

Reflektáljunk az életről teljes skálán: a feketétől a fehérig.

Akit biztatunk, annak személyisége kiteljesedik.

Minden generáció felelős a jelen és jövő alakulásáért hazánkban.

Fotó: Papp Gábor

Megkezdődött Chiara Lubich boldoggá avatási eljárása.

Az életszentség új útjára az egyház mindenkit bátorít.

Amikor a világ a shoah-ra és más tragédiákra emlékezett, 2015. január 27-én, Raffaello Martini püspök Róma közelében, Frascatiban, a zsúfolásig megtelt katedrálisban megnyitotta Chiara Lubich boldoggá avatási eljárását. A Frascati egyházmegyében található a Fokoláre Mozgalom nemzetközi központja, és Chiara is ennek szomszédságában lakott életének nagy részében. Itt is hunyt el, és a központ kápolnájában van eltemetve. A boldoggá avatási eljárást hivatalosan a jelenlegi elnök, Maria Voce kezdeményezte a frascati megyéspüspök-nél 2013. december 7-én, a mozgalom alapításának hetvenedik évfordulóján. Az elnök ezzel azok kérésének tett eleget, akik azt szerették volna, hogy példája által sokakban növekedhessen a lelki és erkölcsi elköteleződés az emberiség javára. A Vatikáni Államtitkárságot vezető bíboros, Pietro Parolin kérte fel Martinelli püspököt, hogy nyissa meg hivatalosan az eljárást, melynek során „Chiara Lubich életét, erényeit, életszentségének hírét és jeleit” vizsgálják.

ÚJ FÉNY AZ EGYHÁZBAN

Fotó: CN

© CSC Audiovisivi – T. Klann

Chiara, az egyetemes szeretet tanúja

A szertartás végén Emmaus Maria Voce, a Fokoláre elnöke kapott szót, aki többek között ezt mondta: „Az Istentől kapott karizmát befogadva Chiara arra törekedett, hogy minél többen elinduljanak ezen az evangéliumi úton. Akivel csak találkozott, azt határozottan segítette abban, hogy Istent tegye az első helyre az életében, és vegyen részt a „közös szentté válásban”. Szívét és tetteit az

egyetemes szeretet irányította, mellyel a legnagyobb különbségek ellenére is mindenkit átölelt, mindig készségesen Jézus végrendeletének megvalósítására, hogy mindnyájan legyenek egy.” Megemlékezett Chiara Lubich első társairól is, akik „kezdetől fogva lehetővé tették,

A boldoggá avatási eljárást megnyitó ceremónia néhány momentuma.
Fenn: Martinelli, frascati püspök.
Balra: Chiara Lubich.

A várva várt pillanat

A szertartás egyszerű volt. Nagy örömben gyűltek össze bíborosok, püspökök, egyszerű emberek, papok, polgármesterek, jelen voltak az ökumenizmus és a nagyvallások képviselői is, nagy számban muszlimok, akik a januári tragikus események után is tanúságot akartak tenni arról, hogy szeretnék a párbeszédet folytatni. Eljöttek több mozgalom és egyesület képviselői, az akadémiai és a médiavilág szakemberei és természetesen a családtagok is. Martinelli püspök szerint nem lesz „könnyű feladat” a boldoggá avatási eljárás, mert egy rendkívül sokrétű személyről van szó. Arra kérte az eljárásban résztvevőket, hogy „emeljék ki, amikor valaki rendkívüli módon éli a keresztény erényeket.” Az eljárás egyházmegyei szakaszának kezdetétől Chiara Lubich Isten szolgálójának nevezhető. Folytatódik kiadatlan írásainak összegyűjtése, valamint a tanúk kihallgatása. Egy boldoggá avatási per sok mindent foglal magában, például fontos szerepe van a jogi eljárásnak, de Frascati püspöke hangsúlyozta, hogy „ezt elmélkedéssé akarjuk átalakítani.”

© CSC Audiovisivi – T. Klann

© CSC Audiovisivi – C. Mendes

© CSC Audiovisivi – C. Mendes

és bizonyították, hogy lehetséges és szép dolog együtt és egységben bejárni az egyetlen cél felé vezető utat”. „Alázattal várjuk a Szentatya bölcs megítélését – hangzott el végül –, és kérjük Istent, hogy dicsőségére és sokak javára, Chiara hősies erőnyeinek esetleges elismerésével az emberiség a béke, az egység és az egyetemes testvériség fejlődésének új formáit ismerhesse meg. Igen, mert tekintetét és szívét egy egyetemes szeretet mozgatta, ami képes volt átölelni minden embert a különbözőségeken túl, mindig arra figyelve, hogy megvalósítsa Jézus végrendeletét, hogy »legyenek mindnyájan« egy.”

Feladatunk, hogy megismertessük

Ferenc pápa üzenetet küldött, amelyben mindannyiunkhoz szól:

„A Fokoláre Mozgalom alapítója életének ragyogó példája mindazokban, akik gazdag lelki örökséget őrzik, ébressze fel újra és újra a vágyat, hogy hűségesek legyenek Krisztushoz és nagylelkűen szolgálják az Egyház egységét. A Szentatya kéri a Szentlélek bőséges ajándékát mindazokra, akik az eljárásban dolgoznak, és arra buzdít, hogy ismertessék meg Isten népével Chiara Lubich életét és tevékenységét, aki az Úr hívását befogadva új fényt lobbantott fel az Egyházban az egység felé vezető úton”. Chiara életművének gazdagságából az Egyház most azt a fényt emelte ki, mely az életszentségre vezető utat jelzi, és ez mindenki előtt nyitva áll. Most egyre többen megismerhetik és követhetik, hogy megvalósítsák sokak vágyát: az egységet a sokszínűségben. ■

Forrás: CN

RÉSZLETEK CHIARA LUBICH SZENTTÉ VÁLÁSSAL KAPCSOLATOS ÍRÁSAIBÓL

„Jézusban találjuk meg az életszentséget, ami azért virágzik ki, mert szeretünk... Ha önmagáért keresnénk az életszentséget, sohasem érnénk el. Szeretnünk kell tehát, csak szeretnünk. Mindent el kell veszítenünk, még az életszentséghez való ragaszkodást is, hogy csak úgy haladjunk előre, hogy szeretünk. Akkor válunk szentté, ha alapjául – »mindenek előtt«, az életszentség előtt is – a kölcsönös szeretetet tesszük, ami azt jelenti, hogy Jézus köztünk van, mint szentté válásunk előfeltétele vagy kiinduló pontja, eszköze és célja.”

Fotó: CN

„Egész életemben törekedtem az életszentségre, ezért nem tűnik túl nagy feladatnak, de kár lenne abbahagynom. Ma reggel megértettem, hogy az életszentségem Ő, az elhagyott Jézus. Az elmúlt hónapokban úgy vonzott, mint a mágnes, hasonlóan a vigasztalan Szűzanyához, akinek speciális vonzereje van. Vonz mindkettőjük semmije. A semmiben van az életszentség, ami azt jelenti, semmik vagyunk, hogy Isten győzelmet arasson bennünk. A semmit akkor találom meg, ha szeretem Isten akaratát és a testvéreket, és akkor is, ha elveszítem mindazt, amit el kell veszítenem, nagylelkűen és azonnal.”

„Brazíliába indulok és ez a gondolat uralja bensőmet: »szentté kell válnom.« Igen, de elég sok mindent kell még elrendeznem a nagybetűs »Indulás« és a nagybetűs »Találkozás« előtt, melyre mindenképpen sor kerül, amikor Isten akarja: a Mű Statútumai gyakorlatilag elkészültek; a szabályzatok megírását hamarosan befejezem; az 1949-ben kapott különleges kegyelmek leírásán dolgozunk. De a fokolariniknek még egy dolgot örökségül kell hagynom: az életszentségemet. Ez elengedhetetlen, azért hogy legyen előttük egy példakép, ami lényegesen többet ér, mint sok-sok írás.”

Naplórészlet, 1991. május 10.

Forrás: cittanuova.it és centrochiaralubich.org

**Szabadok,
kreatívak
és mindent
kockáztatnak:
ők a szentek.**

A Végtelen felé

A szentek azok az óriások,
akik az Úrban látták meg nagyságukat,
és ezért Istenért, akinek gyermekei,
mindenüket egy lapra teszik fel.
Adnak, anélkül hogy viszonzást várnának.

Odaadják az életüket, a lelküket, az örömeiket,
minden földi köteléket, minden gazdagságot.
Szabadok és egyedül vannak,
a végtelen felé lendülnek,
várják, hogy a Szeretet bevezesse őket
az örökkévalóságba;
de már itt a földön azt érzik,
hogy a szívük megtelik szeretettel,
az igazi szeretettel, az egyedüli szeretettel,
mely boldoggá tesz, megvigasztal,
azzal a szeretettel, mely megsemmisíti
a lélek homályát
és ajándékba új könnycseppeket ad.

Nincs ember, aki tudná, hogy ki a szent.
Adott és most kap;
az ég és a föld között egy végtelen áramlás van,
mely összeköti az eget és a földet
és a mélységekből ritka mámor csordogál,
mennyei nedű, mely nem áll meg a szentnél,
hanem eljut a megfáradtakhoz, a halandókhoz,
a lelkükben vakokhoz és bénultakhoz,
áttör és átitat,
felemel, vonz és megment.
Ha meg akarod tudni, hogy mi a szeretet,
kérdzd meg a szentet! ■

Napló részlet, 1958. június 24.

Forrás: centrochiaralubich.org

Fordította: Tóth Judit

Társadalmi életszentség

Igino Giordani közismert olasz politikus és egyháztörténész volt. Erős hatást gyakorolt rá a találkozás Chiara Lubichkal és karizmájával 1948-ban. Ennek következtében egészen új módon látta az életszentséget.

Amit eddig a szentek életében fáradságos aszkézis gyümölcseként, különleges emberek számára fenntartott ritkaságnak láttam, az most úgy tűnik, mindenki örökségévé vált. Most már érthető, Jézus hogyan is hívhatta meg követőit arra, legyenek tökéletesek, mint ahogy a mennyei Atya tökéletes, mint Isten!

Ez az Istenhez való felemelkedés, amit elérhetetlennek tartottak, most könnyűvé vált és megnyílt mindenki számára. Rátaláltunk egy hétköznapi útra a testvériség felfedezésével.

Az aszkézis korábban elriasztónak tűnt: a cilicium, a láncok, a sötét éjszaka, az önmehtagadás. Most könnyűvé vált, mert együtt vagyunk a többiekkel, a testvérek segítségével haladunk, Isten szeretetével.

Megszületett egyfajta közösségi, társadalmi életszentség – hogy két olyan szót használjak, ami később a II. Vatikáni Zsinattal népszerű lett –, ami kilépés az individualizmusból. Ez az önzés szoktatott mindenkit ahhoz, hogy önmagáért keresse a szentté válást és aggodalmas, aprólékos módon saját lelkének vizsgálgatásával haladjon előre, ahelyett, hogy elveszítené saját lelkét. (...)

Most az életszentség kikerült a terekre, a műhelyekbe, a hivatalokba, az otthonokba, a szántóföldekre, de a kolostorokba és az egyházi körökbe is azért, mert mindenütt olyan emberekkel találkoztunk, akik jelöltek arra, hogy tökéletesek legyenek. Az aszkézis problémája az isteni szeretet egyetemes kalandjában oldódott meg, abban a szeretetben, amely fényt fakaszt. (...) Aki így él, nem arra gondol, hogy szentté váljon, hanem hogy megszenteljen. Elfeledkezik saját magáról, érdek nélküli. Megszentelődik úgy, hogy megszentel: szereti önmagát úgy, hogy másokat szeret, önmagán segít úgy, hogy másokon segít.

Így magának a megszentelődésnek a folyamata társadalmi folyamattá válik: az állandó adás, önmagunk szüntelen ajándékozása a lelkek felemelkedését közösségi eseménnyé teszi.

„Legyetek tökéletesek, ahogy az én Atyám” – parancsolta Jézus: tökéletesen az Atya akaratában egyesülünk egymás között, hogy egyesüljünk Vele Krisztus által. ■

Forrás: centroiginogiordani.org
Fordította: Tóth Judit

Fotó: CN

Laikusok és szentek

Tudjuk, hogy az Egyházban az évszázadok során kivételes emberek éltek, a szentek, akik éppen azért szentek, mert sikerült elérniük az Istennel való egyesülést. Milyen módon és milyen áron?

Gyakran úgy, hogy visszavonultak a világtól, elszigetelődtek a sivatagban vagy kolostorokba zárkóztak, falaktól körülvéve, hogy megóvják magukat, távol legyenek a világ kísértéseitől és így könnyebb legyen a szívükben jelen levő Úrral a kapcsolatuk. Ma jobban, mint valaha tudatára ébredtünk annak, hogy a laikusok is meg vannak hívva az életszentségre.

De a laikusok nem elszigetelten élnek, nem védik őket a falak, a lelki életben egykor alkalmazott módszerek sem állnak rendelkezésükre. Hogyan találhatják meg mégis az Istennel való egyesülést, miközben a világban élnek? Nemcsak hogy nem védi meg őket semmi, hanem állandóan férfiak és nők között élnek, akiket korábban inkább távol tartottak maguktól a szentek.

A Szentlélek világosított meg bennünket karizmájával, és sugalmazta, hogy pontosan a testvér, a férfi és a nő, akire valamikor úgy tekintettek, mint akadályra, most egyenesen az Istenhez való eljutás útjává válhat.

A testvér az ajtó, az út, a rés, mely Istenhez vezet.

Ennek persze van egy feltétele, hogy ne ő legyen ránk hatással, gyakran csupán emberi magatartással, hanem mi hassunk rá a természetfeletti hozzáállásunkkal. Hogyan? Jól tudjuk. Azzal, hogy szeretjük.

Ha szeretjük a testvért, egyiket a másik után, az egész nap folyamán. Ha a szeretet művészetével szeretjük, mely isteni, mert csak azzal a szeretettel lehetséges, amellyel a Szentlélek árasztotta el a szívünket. ■

Forrás: CN

Fordította: Tóth Judit

Együtt könnyebb

„Aki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát, vegye föl keresztjét és kövessen engem.” (Mk 8,34)

Jézus Fülöp Cezaréájának környékén járt, és útközben megkérdezte tanítványait, kinek is tartják őt. Péter megvallotta, hogy Jézus a várva várt Messiás. Jézus el akarta kerülni a félreértéseket, ezért világosan elmagyarázta, hogyan akarja megvalósítani küldetését. Valóban megszabadítja népét, de nem úgy, ahogy várták, ugyanis Ő maga fizet meg érte: sokat kell szenvednie, elutasítják, megölik, de harmadnapra föltámad. Péter ezt nem tudta elfogadni és szemrehányást tett neki, mert úgy képzelte a Messiást – mint sokan mások is akkoriban –, hogy erővel és hatalommal lép fel a rómaiak ellen, és Izrael népét az őt megillető helyre emeli. Jézus erre így korholja: „Te nem az Isten dolgaival törődsz, hanem az emberekével.” (vö. 8,31-33) Aztán tovább indul Jeruzsálem felé, ahol beteljesedik a sorsa: meghal, és feltámad. Vajon a tanítványai, akik most már tudják, hogy meg fog halni, továbbra is követik Őt? Jézus nagyon világos és komoly feltételeket szab:

„Aki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát, vegye föl keresztjét és kövessen engem.”

Korábban lenyűgözte őket a Mester. Habozás nélkül otthagyták bárkáikat, hálójukat, a vámot, apjukat, otthonukat, családjukat, hogy kövessék. Jézus követése azonban ennél is többet kíván. Azt jelenti, teljes mértékben osztozzanak vele életében és küldetésében: a sikertelenségben, az ellenségeskedésben, sőt még a halálban is. A legfájdalmasabb, a legmegalázóbb, a gyilkosoknak és a legkegyetlenebb bűnözőknek járó halálban. A Szentírás ezt „átkozott” halálnak nevezi (vö. MTörv 21,23). A kereszt nevét még kimondani is borzalmas volt. Itt jelenik meg

először az Evangéliumban ez a szó. Vajon milyen hatással lehetett azokra, akik hallgatták?

„Aki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát, vegye föl keresztjét és kövessen engem.”

Kereszténynek lenni azt jelenti, hogy másik Krisztus vagyunk: „Ugyanazt a lelkiületet ápoljuk magunkban, mint amely Krisztus Jézusban volt”, aki „megalázta magát és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.” (vö. Fil 2,5.8) „Tagadjuk meg önmagunkat”, ez az első lépés, tegyük félre saját gondolkodásmódunkat. Mi is Péterhez hasonlóan néha önző módon, vagy legalábbis a saját elképzeléseink szerint akarunk érvényesülni. Könnyű és gyors sikerre vágyunk, mely nehézségektől mentes, irigyen tekintünk arra, aki karriert fut be, álmunk az egységben élő család, a testvéri társadalom és a keresztény közösség, anélkül, hogy megfizetnénk az árát. Önmagunkat megtagadni azt jelenti, hogy a világba lépünk és Isten dolgaival törődünk, ahogyan Jézus bemutatta: a búzámag logikája szerint, amelynek el kell halnia ahhoz, hogy termést hozzon. Eszerint nagyobb öröm adni, mint kapni, szeretetből fölláldozni az életet, egy szóval magára venni a keresztjét:

„Aki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát, vegye föl keresztjét és kövessen engem.”

A „mindennapi” kereszt – ahogy Lukács nevezi evangéliumában (9,23) – sokféle lehet: betegség, munkanélküliség, képtelenség arra, hogy megoldjuk családi vagy munkahelyi problémáinkat, vagy a bukás és a sikertelenség a hiteles kapcsolatok építésében,

commons.wikimedia.org

Jézus követése azt jelenti, hogy osztozunk vele életében és küldetésében.

a tehetetlenség a világ nagy problémáit illetően, a felháborodás a mai világ botrányai miatt... Keresnünk nem kell a keresztet, mert magától jön eléink, talán épp akkor, amikor a legkevésbé sem vártuk, abban a formában, ahogyan soha sem gondoltuk volna. Jézus arra hív, hogy „vegyük fel” a keresztet, ne csak elviseljük, belenyugodjunk, és elkerülhetetlen rosszsznak tekintjük. Ne hagyjuk, hogy ránk zuhanjon és agyonnyomjon bennünket, de ne is tűrjük szenvtelen és közömbös nyugalommal. Jézus ugyanis a sajátjával együtt vállára vette minden keresztünket. Igino Giordani ezt Cirenai Simon szerepéhez hasonlítja, csak épp megfordítva. Ő vállára vette Jézus keresztjét: „kevésbé nehéz a keresztünk, írja, ha Jézus áll mellettünk, Cirenai Simonként”.

És még kevésbé terhes – folytatja –, ha együtt visszük: „Ha egy teremtmény egyedül viszi, akkor agyonnyomja a kereszttel, de ha együtt visszük Jézussal közöttünk, avagy Jézusra úgy tekintünk, mint aki olyan, mint a Cirenai, akkor könnyűvé válik: édes igává. Ha egymással össze vagyunk kötve, mint a hegymászók, akkor a nehéz út ünnep lesz, és még följebb is jutunk.” Így követhetjük Jézust és így válhatunk igazi tanítványává. Így a kereszttel, ahogy Krisztus számára, úgy számunkra is „Isten ereje” lesz (1Kor 1,18), a feltámadás útja. Minden gyengeségünkben erőt találunk, minden sötétségben fényt, minden halálban életet, mert benne Jézussal találkozunk. ■

Fordította: Reskovits Ágnes

Külső rend – belső szabadság

IVACSON ERIKA

1975-ben született Gyergyószentmiklóson. 1994-ben Sepsiszentgyörgyben a Művészeti Gimnáziumban érettségizett. 2006-ban a firenzei Szépművészeti Akadémián szobrász diplomát szerzett. A diplomamunka címe: Szimmetria és Aszimmetria – Kapcsolat a szobrászat és az építészet között.

2003 óta a Centro Ave Arte tagja.

A szobrászati, festészeti és építészeti alkotóműhely székhelye a Firenze mellett Loppianóban található. 1961-ben alapította néhány művész. Elsősorban templomok, kápolnák és magánépületek restaurálásával és díszítésével, valamint újak tervezésével foglalkozik.

(www.centroavearte.it)

A művészetről alkotott képéről vall és az alkotás műhelytitkaiba vezet be Ivacson Erika szobrászművész, a nemzetközi Centro Ave Arte központ tagja.

Az művészeket az ember úgy képzei el, hogy az ihlet köré szervezik az életüket, ha jön az inspiráció, akár nem is alszanak. Te rendszeresen, munkaidő szerint dolgozol. Hogy lehet az ihletet korlátok közé szorítani?

Ihlet nélkül nehéz lenne művészetről beszélni, hisz az ihletett pillanat az, ami arra készíti a művészt, hogy feltétlenül alkosson. Számomra nincs ellentmondás az ihlet és a rend között. Sokan azt tartják, hogy a művész rendetlen, furán öltözik, én inkább azt mondanám, hogy az ihlet a művész személyiségén keresztül lát napvilágot, és ez nagyon jól megy egyezik bármelyik művész személyes rendjével.

Munkáim nagy része megrendelésre készül, tehát nagyon kevés az olyan alkotás, amire „elegendő” időm lenne ahhoz, hogy spontán megszülessen, és utána megtalálja a helyét. Legtöbb esetben nagyon szoros a határidő, sürgősen kell teljesítenem egy-egy megrendelést. Az első reakcióm ilyenkor az ijedelem, és nagy a kísértés, hogy kapásból lemondjak róla, de pontosan ez a kényszerítő helyzet segít, hogy

beleugorjak, ráhagyatkozzak arra a művészi hivatásra, amire tudatosan mondtam igent annak idején. Mindig megtapasztalom, hogy ez sosem hagy cserben, csak a helyemen kell maradnom, és teret kell adnom neki, hogy felszínre jöhessen. Ezek krízises időszakok, mert persze én is abban a mentalitásban nőttem fel, hogy szükség van időre és ihletre, de aztán rájöttem, hogy ezt is lehet irányítani, olyan értelemben, hogy nem támaszkodom rá. Hisz ez egyféle elvárás lenne a részemről, mert úgy kényelmes. Az inspirációra való várakozásról „lemondás” konkrét, és abból fakad, hogy leginkább adni szeretnék, azt szeretném, hogy az életem ajándék legyen a körülöttem élőknek. Erre alapozva megtaláltam egyféle rendet, harmóniát.

Nagyon elterjedt nézet manapság, hogy az igazi művészet liberális és lázadó. Tényleg ilyenek a művészek?

Ahhoz, hogy bárki művészként tevékenykedjen és fejlődjön, folyamatosan meg kell ismernie önmagát, szembenézni a képességeivel, a korlátaival. A művészet egy apró részlet a művész lelkéből, következmény egy nagyobb

lépés, választás után. Minden ember választ az életben, eldönti, hogy milyen irányba haladjon. A liberalizmus is egy ilyen döntés. Nehéz lenne a szabadságot az egyenlőségtől és a testvériségtől elválasztani, tehát ha a saját szabadságomat úgy élem meg, hogy ezzel meggátolom mások szabadságát, akkor hol a testvériség?

Ahhoz pedig, hogy én teljesen szabadon cselekedjek, először önmagam rabságától kell megszabadulnom, ami sokféle formában jelentkezhet. Törekvésem a belső szabadság elérése, ami segít, hogy bármilyen körülmények között, vagy bármilyen nyelvezetű művészetben keresztül el tudjam érni, hogy szabadon és teljesen kifejezzem önmagam.

Utaltál arra, hogy legtöbb munkád megrendelésre készül. Nem probléma, amikor egy másik ember elképzelésével kell összhangba hozni a tiédet?

Bevallom, az elején nagyon is annak tűnt! De a kitartás, a művészi hivatással szemben érzett felelősségérzet segített átlépni a szakadékon, és meg tapasztalni, hogy a megrendelés egy olyan lehetőség, ami nemcsak kényserítő erejű, hanem segít felszínre is hozni azt a többletet, ami ezek nélkül a körülmények nélkül nehezen tudna megmutatkozni.

Mi ez a többlet? A munkám folyamatának a legérdekesebb szakasza, ami nemcsak azt teszi lehetővé, hogy belépjek egy más látásmódba, amit talán teljesen eltaszítanék, vagy nem értenék vele egyet, hanem hogy azt magamévá is tegyem, és elvetés nélkül átalakítsam. Minél erősebb a konfliktus, amin uralkodni tudok, annál nagyobb a szépség, ami megmutatkozik, felszínre tör, és magában foglalja a megrendelő elképzelését, akkor is, ha teljesen másképp, mint ahogy eredetileg elgondolta.

Az a tapasztalatom, hogy ez nemcsak abban segít, hogy egyszerűen álljak hozzá a művészi munkához, hanem egyre inkább megerősíti azon meggyőződésemet, hogy az alkotás gazdagít engem, és nemcsak művészeti szempontból!

A Fokoláre Mozgalom közösségi lelkiségétől inspirálva a Centro

Ave Arte-nál közösségi szemléletben alkottok, mégis megmarad az egyéni jelleg is. Mit jelent neked a kapcsolat a többi művésszel?

A művésznek van egy belső szentélye, ahol nem csak a kapott információk, tanulmányok, hanem a művész teljes lénye, egyénisége összeforr, és a jelenben a műalkotáson keresztül ez ölt konkrét formát. A művészi hajlam érthető módon általában az individualitás irányába vezet. Formát próbálok adni legtöbb esetben egy érzelemnek, gondolatnak, ami még bennem is alig van születőfélben. Ezt nehéz csak úgy piacra vinni.

Mit jelent számomra közösségben alkotni? Mintha a sima autótutat felcserélném autópályára!

„Ha én nyitott vagyok, befogadok bármiféle kritikát, akkor sok minden letisztul, és felszínre jöhet a jelen teljessége.”

Ivancsok Erika fotóalbumából (3)

Az inspiráció csak egy embertől jön, legalábbis a mi tapasztalatunk az, hogy nem azzal éljük meg az „ahol ketten vagy hárman” evangéliumi életet művészként, ha összeülünk, és ketten egy műalkotást készítünk. Hanem mikor van egy ötleted, gyakran érzed belül, hogy miről van szó, de még nem látod a végleges formáját. Bizonyos értelemben próbálsz neki formát adni, de érzed, hogy ez még nem a végleges, de teszel egy lelki lépést, és megmutatod a másinak. A művész számára ez mindig egy ugrás a sötétbe, mert olyan, mintha már idő előtt elengednéd. Egyféle elszakadás ez, mint a szülőnek, mikor a kisbabáról még nem tudni, fiú lesz-e vagy lány, hiányzik az identitása, és a szülő megérti, hogy a gyermeke nem az övé, hanem Istené. Ugyanez történik a műalkotással is, mindenki elmondja, mit gondol, „hű de csúnya”, „nézd a haját”, és ez fáj az embernek, mert a saját alkotása. De tudja, azért mondják mindezt, hogy a gyerek szebb legyen.

Ha én nyitott vagyok, képes, hogy befogadjam, magamévá tegyek bármiféle kritikát, akkor megadom a lehetőséget, hogy már az elején sok minden letisztuljon, és felszínre jöhessen az, ami nemcsak a múlt tapasztalatának a gyümölcse, hanem a jelen teljességét

is magában foglalja. Ez a halál-élet-halál-élet dinamikát jelenti, és talán a legszebb élmény az egész alkotásban.

Hogyan jut kifejeződésre a műalkotásban az igazság, a szépség, akár maga Isten? A nem istenhívő művész is szólhat Istenről?

Szerintem ez mindenképp bennünk van, legyen tudatos vagy önkéntelen, és az, hogy milyen úton jön felszínre, az mindegy. Majd az idő gondoskodik róla, hogy az alkotás megmarad-e vagy sem, tehát én emiatt sosem aggódom.

Láttam olyan emberektől is remekműveket, akik egyáltalán nem voltak hívők. Szükségünk van egymásra, hogy előre tudjunk haladni az igazság felé. Ha nem is akarjuk Istennek hívni, akkor is mindannyian Őt keressük, szükségünk van rá, mert bennünk van, az Ő hasonmására vagyunk teremtvé. Ezt a pecsétet mind önmagunkban hordozzuk, és bármilyen műalkotás születik meg, a művész azt adja, ami halhatatlan: az emberi lelket. Ez látszik a történelem folyamán, hisz az, ami magába foglalja ezt a dimenziót, az megmarad, nem múlik el. ■

„A művész belső szentélye a műalkotáson keresztül ölt konkrét formát.”

Nyugodt fejlődés

Tudna néhány szót szólni a javulásra irányuló belső kényszerről?

Nem elítélendő, ha valaki folyton javulni akar, sőt. Azonban olyan társadalomban élünk, amely sokféle szempontból behatárol, ránk erőlteti a divatot és az ízlést, és amiben folyamatosan azt érezzük, hogy bizonyítanunk kell saját egyéniségünket, kiválóságunkat és különlegességünket. Ezért nagy az indíttatás, hogy mindig törekedjünk a javulásra. Tesszük ezt azért, hogy ne maradjunk le semmiben, hogy ne kelljen úgy éreznünk, a többiek lehagytak: egyre szebbnek, gazdagabbnak, sikeresebbnek kell tehát lennünk, vagy lelkiekben jobban fejlődni. Belső késztetésünk, hogy jobbá váljunk annál, mint akik vagyunk. Megelégedettségünk azonban sosem lehet teljes, és javulási kényszerünk egyre csak nő: nem bírunk megállni, sosem elégedünk meg azzal, amennyivel jobbak lettünk, könnyebben észrevesszük a hibáinkat. Valami belülről azt súgja, hogy a lépések, amiket megteszünk, sosem elegek ahhoz, hogy azzá az ideális emberé váljunk, akivé akartunk. Megdöbbenő lenne felfedezni, hogy az igazi természetünk valójában már bennünk van,

háson Erika fotóalbumából

© Depositphotos.com / Ksenia Perminova

és az egyetlen lépés, amit meg kellene tennünk, az az, hogy engedjük feltárulni saját, valódi szépségünket, az igazi „Önmagunkat”.

Próbáljátok meggyőzni magatokat, hogy valójában már kialakult egészek vagytok, mint egy mag vagy egy csíra. Minden, amit

kerestek: értékek, ötletek, mentális állapotok, már mind bennetek vannak. A növényeknek nincs szükségük a javulásra, egy rózsza úgy csodálatos, ahogy van. Emerson mondta egyszer: „Ezek a rózsák az ablakom alatt nem hasonlítgatják magukat az előző rózsákhoz, vagy a náluk szebbekhez. Olyanok, amilyenek, Istennel élnek a jelen pillanatban. Számukra nincs idő, egyszerűen csak vannak, létezésük minden pillanatában tökéletesen. Az ember azonban halogat

és emlékezik. Mégsem lehet boldog és erős, amíg nem él úgy, mint a természet: a jelenben, az időn túl.”

Összefoglalva, a tökéletes rózsát keresve nem vesszük észre, hogy minden rózsza önmaga legnagyobb tökéletességét képviseli. Mivel félünk, hogy nem találjuk meg a rózsánkat, ragaszkodunk egy elvont „rózsza” fogalomhoz, és nem tanuljuk meg soha, hogy „egy rózsza az rózsza”. ■

Forrás: CN

Fordította: Szeles Ági

FIATALOK

Francesco Châtel

Megpróbáltatások, fájdalmak és szabadság

Most egy megpróbáltatásokkal és kérdésekkel teli időszakot élek... Őszintén szólva, nem gondolom azt, hogy igazán szabadok vagyunk. Milyen döntést hozhatunk, ha valamilyen fájdalom ér bennünket? Mindenképpen el kell fogadnunk. Életem „nagy fájdalmai” megrendítik a hitemet Istenben. Tudom, hogy a megpróbáltatások mögött Isten legmélyebb szeretete rejtőzik, de milyen szabadsággal tudjuk mindezt megélni?

aláírt levél

Az úton, míg megvalósult személyek leszünk, akik képesek igazán szeretni, sok megpróbáltatással és kérdéssel kell szembenéznünk. Ezeket ne tekintsük akadályoknak, hanem inkább lássuk bennük lelki előrehaladásunk lényeges pillanatait! Képzeld el, ha egy fényekkel és árnyékokkal, magaslatokkal és mélységekkel teli utat

változások nélkül, látszólag tökéletesen élnénk meg, abból maga az élet hiányozna, az, hogy adjunk valamit önmagunkból. Vajon szabadabbak lennénk, vagy zsinóron rángatott bábukká válnánk?

És a fájdalmak? Nem Isten okozza őket, de léteznek, részét képezik utunknak. Rajtuk áll, hogy befogadjuk a fájdalmakat és felülemelkedjünk azokon. Ha Isten távol tartana a fájdalomtól, nem részesítené benne, akkor gyermekként kezelne minket. Úgy tenne velünk, mint azok a szülők, akik gyermekeiket minden nehézségtől megóvják, és pont ennek következtében tapasztalják majd meg a megpróbáltatások idején, hogy haszontalannak és mindenre alkalmatlannak érzik magukat.

A fájdalmak elfogadásával, és a rajtuk való felülemelkedéssel a szeretetet gyakoroljuk. Mert az igazi szeretet ajándékozás, és az ajándékozás azt jelenti, hogy lemondunk valamiről. Ez a lemondás fájdalommal jár, de mégis elnyeri értelmét, hiszen szeretet.

Jézus mutatott példát nekünk: egyetlen szavával megváltoztathatta volna a világot, de Ő azt választotta, hogy életét adja értünk, „elveszítve önmagát” a kereszten. Ő is félt, és azt kérte, „hogy ha lehet, müljék el ez a kehely”. Ezért mi se szégyenkezzünk félelmeink miatt, hanem haladjunk előre az úton Jézus és a körülöttünk élők segítségével. ■

Forrás: CN

Fordította: Szeles Ági

Egyenlőség a különbözőségben

A nők egyenlőségét és különbözőségét – ahogy a férfiakét is – jobban megérthetjük az *együtt*, a kapcsolat szemszögéből, mint a *szembeállításból*. Jó ideje magunk mögött hagytuk azt a nézetet, legalábbis a nyugati társadalomban, hogy a *nő társadalmilag alá van rendelve* a férfinak. Ez egy évszázadokon átívelő modell volt, melynek negatív hatásai teljesen sohasem szűntek meg. Egy másik modellen is túlléptünk: a gépiesen alkalmazott, pusztán és feltétlen *egyenlőségen*. Így jött létre egy új paradigma, az *egyenértékűségben* és a *különbözőségben* megélt *kölcsönösség*. A férfinak és a nőnek kapcsolatukban fel kellene ismerniük, hogy mindkettőjükre szükség van, mert valóban ugyanaz a természetük, de ennek eltérő jellegzetességei vannak. Ahhoz, hogy a személy teljessége megvalósulhasson, a nőnek szüksége van a férfire, és viszont.

Nem felejtethetjük el a nők pótolhatatlan szerepét a *családban*. A női lelket gazdagító finomság, különleges érzékenység és gyengédség nemcsak igazi erőforrás a család számára, hanem derűs és harmonikus légkört sugároz, és e nélkül nem valósulhat meg az emberi hivatás.

Bátorítani és támogatni kell a nő hatékony jelenlétét a *közélet* sok területén, a munka világában és ott is, ahol a legfontosabb döntések születnek. Ezzel egy időben biztosítani kell jelenlétüket a családban és kivételes, speciális odafigyelésüket a családra. Ne hagyjuk magukra a nőket ennek a tehernek a hordozásában és a döntések meghozatalában! Az intézmények, beleértve az egyházi közösségeket is, arra vannak meghívva, hogy biztosítsák a nőknek, hogy szabadon dönthessenek, és a családi élettel összhangban lehetőségük legyen a társadalmi és az egyházi életben felelősséget vállalni.

Ferenc pápa 2015. február 7-én
a Kultúráért felelős Pápai Tanács plenáris ülésén

Forrás: vatican.va
Fordította: Tóth Judit

A NŐI FINOMSÁG,
ÉRZÉKENYSÉG
ÉS GYENGÉDSÉG
ERŐFORRÁS
A CSALÁD, AZ
EGYHÁZ ÉS A
TÁRSADALOM
SZÁMÁRA.

Kapcsolati erények

A közösségi demokrácia építéshez új típusú erényekre és jó gyakorlatokra van szükség.

A görög *Sziriza* párt győzelme végleg egyértelművé tette Európában, hogy az új politikai szerveződések nem csupán a hagyományos balos-jobbos logikát haladják meg, hanem szét-feszítik a pártokban való politizálás kereteit is. A radikálisan baloldali *Sziriza* egy platformon van a jobbközép *Fidesszel*, amikor a válságkezelésben elutasítja a nemzetközi pénzügyi szervezetek megszorításokra épülő megoldásait, de lebontaná a görög-török határon álló szögesdrót kerítést, miközben a *Fidesz* a bevándorlás-ellenes politika élharcosává válik.

Új típusú szerveződések

A hazánkban is megjelenő alternatív politikai mozgalmakra az eseti összefogások, a spontán, internetes hálózatokra alapuló szerveződés a jellemző. Az olasz *Movimento 5 Stelle*

ékes bizonyíték arra, hogy szinte a semmiből képes jelentős politikai erő kerekedni. A „szélsőbalos” és „szélsőjobbos” címkézés sem fejezi ki ezeknek a törekvéseknek a lényegét. Arra kellene inkább felfigyelnünk, hogy ezek a mozgalmak érvényre juttatják azt a radikális igényt, hogy más legyen a politika: ne csak egy elit ügye, hanem mindenkié, egy új hitelesség jegyében.

A hazai sajtót szemezgetve ilyen megállapításokra lelünk: „Nem a párt-programok, szakpolitikák írása most a legfontosabb, ezek készen is állnak, hanem az érdekérvényesítő polgárok »megteremtése«, az, hogy minél többen aktivizálódjanak. De miért nehéz nálunk aktiválódni? Mert a kettéosztottság még mindig a legerősebb reflexünk. Bal-jobb. Bal-jobb.” „Ahogy 2014 decemberében még mindenki tüntetést akart szervezni, ma mozgalmat akar indítani, melyben az egyének felfedezhetik-megtalálhatják a közös értékeiket, és kötődhetnek hozzá. Azaz, kialakítják a közös kulturális hagyományt.” „Most a közösség-építésnek, az egymás meghallgatásának ideje jött el.”

Torzító tényezők

A kizárólag pártokban folyó politizálás meghaladására irányuló törekvések nem új keletűek. Simone Weil már a két világháború között arról írt, hogy minden politikai párt részlegességéből következőn anomáliákat hordoz magában, olyan gépezet, amely „kollektív szenvedélyeket gerjeszt” és „nyomást kíván gyakorolni az emberek gondolkodására”. Tommaso Sorgi pedig, az egyik első olyan olasz politikus, aki az egység lelkiségét belevitte a parlamenti munkájába, ezt írta 1962-ben: „Mi, akik a közélet a sűrűjében

AZ EGYSÉG-POLITIKUS ERÉNYEI

kezdemenyez – vannak elképzelései, megteszi az első lépést, a kudarcok után újrakezd, kiengesztelődik

befogad – figyelmesen meghallgatja és figyelembe veszi mások elképzeléseit is, teret nyit az állampolgári részvételnek, megszívleli az építő kritikát

összekapcsol – kölcsönösségre törekszik, párbeszédet folytat, szövetségeket köt

A KÖZÖSSÉGÉPÍTŐ POLGÁR ERÉNYEI

aktív – a számára vállalható rendszerességgel és kitartással vesz részt a politikai életben, nem csupán néző, hanem játékos is, elköteleződik

építkező – az együttműködést keresi mindenkiel a közös érdekében, párbeszédet folytat

informált – megfelelő politikai műveltségre törekszik, tájékozódik azokban a témákban, amelyekben aktívan közreműködik

Eljött az egymás meghallgatásának ideje. A Movimento 5 Stelle nagy tömegeket mozgat meg.

élünk, minden percben megállapíthatjuk, hogy emberi szinten, de még a legnemesebb etikai értékek szintjén sincs egy cseppnyi remény arra, hogy ennek a kétszínűsre, harcokra, a hatalom hajszolására beszűkült világunk a számára elérkezzen a megváltás. Sajnos azt is megállapíthatjuk, hogy maguk a vallásos értékek sem tudják átfőrmálni a politikusokat, akik addig fogadják el ezeket az értékeket, amíg számukra hasznosak, de amint akadálynak tűnnek, azonnal eltávolodnak tőlük.” Sorgi hangsúlyozta, hogy egy politikus egyedül képtelen felvenni a küzdelmet ez ellen.

Politikai Mozgalom az Egységért

Chiara Lubich ezért ösztönözte egy olyan társadalmi-politikai mozgalom létrejöttét, amely elősegíti az egységet a különböző táborokhoz vagy pártokhoz tartozó politikusok között a közjó és a politizálás új stílusának kialakítása érdekében, az egyetemes testvériség és az állampolgári részvétel jegyében. Nem a pártok megszüntetésére

törekedett, hanem szükségesnek látta egy olyan, pártoktól független politikai platform létrehozását, ahol nem a Weil és Sorgi által leírt torzító tényezők érvényesülnek, hanem kibontakozik az egész politikai közösség értékeit és érdekeit megjelenítő közös gondolkodás. Chiara szemében egy ilyen mozgalom fő feladata a párbeszéd a társadalmi élet minden területén és szintjén. Az elhatárolódás helyett az együttműködést keresi a más felfogást vallókkal a közös értékek alapján. A megosztottság és a destruktív harc helyett kreatív és építő ellenpólusok kialakítására törekszik.

Új típusú erények és jó gyakorlatok

Egy ilyen egységre irányuló politikai mozgalom segítheti a politikusokat és az állampolgárokat abban, hogy saját pártjaikba, az önkormányzati munkákba a közösségi építő gondolkodás szellemét vigyék, és a becsületesség, a szegények és elesettek segítése, az igazmondás egyéni erényei mellett elsajátítsák és gyakorolják az olyan kapcsolati erényeket is, mint az együttműködés, a befogadás, a párbeszédre való készség. Műhely lehet az olyan jó gyakorlatoknak, amilyen például a választói szövetség. ■

VÁLASZTÓI SZÖVETSÉG

Az egység politikusai közül többen szövetséget kötnek a választóikkal a kampány során, amelyhez később is bárki csatlakozhat.

Marco Espa,
szárd tartományi
képviselő vállalásai

A kampány során vállalom:

- Nyugodt és méltóságteljes vitákat folytatok, elkerülöm a személyeskedést és a negatív kampányt.

Megválasztásom esetén vállalom:

- A közpénzek használatával kapcsolatban a törvényesség, a teljes korrektség és a maximális átláthatóság szellemében járok el.
- A hatalmat a szolgálat szellemében gyakorlom. Elsősorban és kiemelten segítem a szegényeket és a válsághelyzetben lévőket.
- A közjót a pártérdekek fölé helyezem.
- Rendszeres találkozásokat szervezek a választókkal, nyilvánosan beszámolok választóimnak a végzett munkámról.
- Alávetem magam az ellenőrzéseknek, teret engedek a kritikának, szorgalmazom a polgárok bevonását a döntéshozatalba. Velük együtt rendszeresen értékelem és továbbfejleszttem választási programomat.

Marco Espa támogatóinak vállalásai:

- A jelöltet megválasztása után is aktívan támogatom, gyakran kapcsolatba lépek vele.
- A jelöltet személyes érdekektől mentesen támogatom. Megválasztása esetén nem kérek „ellenszolgáltatásokat”, személyes előnyöket.
- Együttműködöm vele javaslataimmal, bátorítással és tevékenységének ellenőrzésével.

<http://www.marcoespa.it/>

Feszült emberekkel együtt

Iskolatitkár vagyok egy általános iskolában. Reggel 3/4 6-kor nyitottam az épületet, és rögtön megnéztem azokat az osztálytermeket, ahol az előző napokban lambériát szereltek. Láttam, hogy nincsenek feltakarítva, így rögtön szóltam a velem érkező takarítónőnek, aki azt válaszolta, hogy a szokásos munkája után majd rendet tesz. Megérkezett az igazgatónő is, és közölte, hogy nem lehet tanítani ezekben a tantermekben, mert akkor az otthagyt szemét és a por. Engem vont kérdőre. Megjött a munkatársnőm is, és beült a portára, mi pedig a takarítónővel és a tanítónővel hármásban feltakarítottunk még órákezds előtt. Sikerült elfogadnom a takarítónőt, az aggódó tanítónőt és az igazgatónőt is, aki nem annak örült, hogy lambéria került a termekbe, hanem számon kért.

Később az igazgatóhelyettesrel intéztünk valamit, amikor belépett az igazgatónő, és némi éllel megkérdezte, hogyan intéződött el a takarítás. Elmeséltem a történeteket. Amikor kiment, a helyettes azt mondta, ne vegyem fel az egészet, a lényeg az, hogy mi szeretetben maradjunk. Odasúgtam neki, hogy épp ma van a születésnapom. Ez volt a reggeli helyzetek és a feszült emberek elfogadásának ajándéka. ■

Szélpál Márta

www.trueido.com

Fotó: CN

Elindult a lavina

Iskolai védőnőként dolgozom a régió egyik legnagyobb szakképző iskolájában. Félév távlatából rájöttem, hogy a mintegy 180 itt dolgozó kolléga közül még nagyon sok mindenkit nem ismerek. Az ismerős pedagógusokkal is napi 1-2 mondatot tudok váltani, azt is futólag. Megfogalmazódott bennem egy kérdés, hogy mi, dolgozó emberek mennyire vesszük komolyan a szűrővizsgálatokat? Eljárunk-e ezekre az alkalmakra? Van-e időnk különböző vizsgálatokon részt venni? És ekkor jött egy ötlet! Írtam egy köremailt minden itt dolgozó munkatársnak, hogy egy kijelölt napon várom őket szeretettel, amikor is lehetőség van vérnyomásmérésre, látásélesség és színlátás vizsgálatra, hallás vizsgálatra és természetesen testsúly és magasság mérésre. Ezzel egy olyan lavinát sikerült elindítani, ami onnantól kezdve megállíthatatlanná vált. Az egyik pedagógus az iskola honlapjára online jelentkezési felületet szerkesztett, hogy ne legyen tumultus a szűrés napján. Az egyik testnevelő tanár egy speciális géppel támogatta a munkámat, ami a testsírszázaléktól kezdve, a test vázizom mennyiségét, valamint a belső szervek zsírszintjét is kiszámítja. Számos pozitív visszajelzés érkezett a kezdeményezésre, ami mind megerősített abban, hogy szükség van egy ilyen napra. Engem is boldoggá tett, hogy segíthettem, kapcsolatokat építhettem. Nagyon sokan vettek részt a szűrésen, természetesen volt, aki csak a vérnyomására volt kíváncsi, volt akinek a hallását vizsgáltam meg, mondván, hogy a felesége szerint szelektív hallása van...:) A lehetőséget mindenki megköszönte, mindenki örömmel fogadta, és bár sajnos derültek ki magas vérnyomások, súlyfölslegek, hallásproblémák, de így már mindenki célirányosan tud továbblépni szakorvosokhoz, hogy egészségüket óvják, megállítsák a romlás folyamatát. ■

Szántó Veronika

Elfelejtett dolgok

Zöldségesnél voltam, és olyan dolog történt velem, ami még soha. Jó néhány dolgot vettem, de csak otthon vettem észre, hogy a banánt ott felejtettem a boltban. Mérgelődtem magamban, próbáltam a boltot felhívni, de nem találtam telefonszámot. Az a gondolat futott át rajtam, hogy biztosan azért történt ez meg velem, hogy ha valakivel majd ilyen történik, akkor ne ítéljem el, irgalmas tudjak vele lenni.

Otthon mesélem a gyerekeknek, hogy képzeljétek, ott felejtettem a banánt a boltban. Erre megszólal a feleségem: „Tényleg? Képzeld, én meg a vonatjegyet hagytam ma el, le kellett szállnom a vonatról a következő állomáson, és újra meg kellett vennem. Nem tudom, hogy történhetett, még soha nem történt velem ilyen.”

Mondanom se kell, hogy nem volt nehéz megértőnek lennem vele. Elmeséltem a kósza gondolatot neki, és jót nevettünk a dolgon. ■

Frivaldszky Gáspár

Photo (4)

Névnapi ajándék

Egy rászoruló családnak készítettem össze élelmiszert és pár ruhaneműt. Igyekeztem úgy összerakni a csomagot, hogy olyan dolgokat csomagoljak, amelyekre szükségük lehet. Eszembe jutott, hogy a feleségnek éppen aznap van a névnapija, gondoltam biztosan örülne neki, ha valaki felköszöntené. A szekrényemben régóta volt egy szép fehér blúz, egy sál, gondoltam ezeknek biztosan örülne. A ruhák mellé raktam egy kis édességet és egy kávéfőzőt, becsomagoltam díszdobozba és tettem bele egy képeslapot is, amire írtam pár kedves szót. Így küldtem el nekik a csomagot.

Másnap a férj boldogan mesélte, hogy a felesége sírva fakadt örömeiben, amikor megkapta a csomagot. Úgy éreztem, azzal, hogy adhattam, én kaptam ajándékot. ■

Losits Ica

Bizalom

Egy különös tapasztalatban volt részem. Kezelésen voltam Kolozsváron, autóval. Visszafele már kevés volt a „motorina”, tehát Tordán tankoltam. Amikor fizetni kellett volna, észrevettem, hogy a bankkártyám otthon hagytam, és nincs elég pénzem.

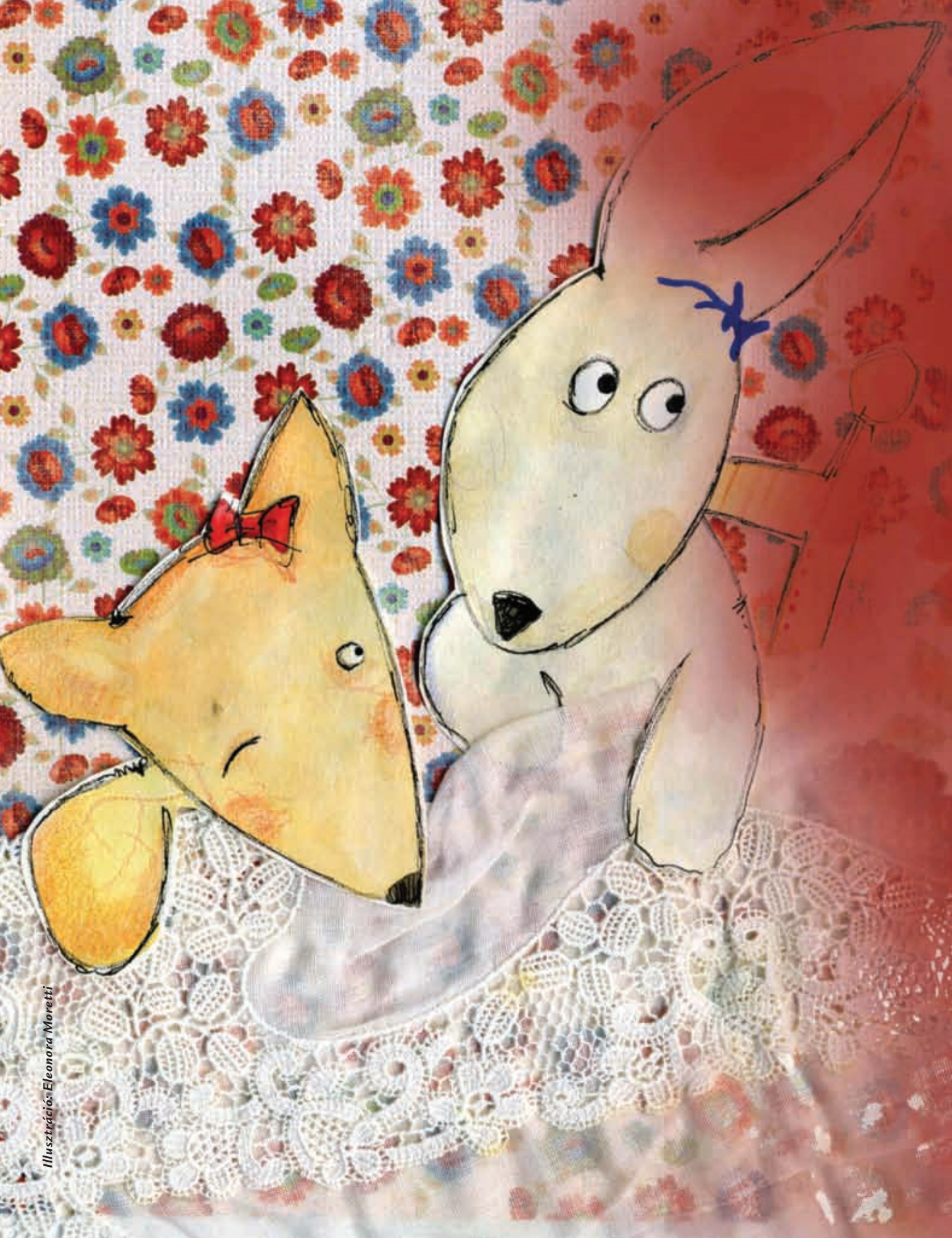
Elmondtam a pénztárosnak, hogy nem tudok fizetni. Furcsán nézett rám. Hitte is, meg nem is, és olyan esetekről mesélt, amikor mások sem fizettek. Gondolkodtam, hogy mit tegyek. Egy jó ismerősömet kértem, hogy Vásárhelyről Tordára küldjön pénzt. Szóltam a pénztárnál, hogy később fizetek.

A fiatal pénztáros fiú azonban így válaszolt: „Én megbízok önben, és kifizetem a tankolást, megkérem, Vásárhelyen, majd adja át a pénzt a barátnőmnek.” Meglepődtem! Megbízna bennem? Itthon egy kedves egyetemista lány vette át a pénzt: „Örülünk, hogy segíthettünk, fogorvosnak tanulok, bármikor szükség lesz, szívesen segíték” – mondta.

Elgondolkodtam, mit is jelent bizalmat kölcsönözni... ■

M. Gy.

És ha veled történne?

Nyusszancs és Róka Zsuzsi már első osztálytól fogva minden reggel együtt mennek az iskolába (és idén már harmadikosok!). Néhány nappal ezelőtt azonban Róka Zsuzsi leesett a hintáról, és annyira megütötte magát, hogy hetekig ágyban kellett maradnia. Nyusszancs, a legjobb barátja ezért sulis után minden egyes délután ott ült az ágya szélénél. Teltek-múltak a napok, a kisnyuszi anyukája aggódni kezdett: „Nyulacskám! Egész délelőtt az iskolában ülsz, szükséged van a mozgásra, futkosásra, a szabad levegőre. Telefonon is lediktálhatod Zsuzsinak a leckét, aztán a hétvégén majd átmész hozzá és meglátogatod.” Nyusszancs fellélegzett: nyuszi mama éppen azt fogalmazta meg, ami már két napja motoszkált az ő fejében is, csak eddig nem volt mersze kimondani. Fel is hívta Zsuzsit a hírral, ám a kisoróka nagyon elszomorodott, és panaszkodni kezdett: „De miért nem jössz meglátogatni? Halálra unom magam itthon egész nap egyedül!” Nyusszancs sehogyan sem értette barátja panaszkodását. Vajon ennyire önző lenne Róka Zsuzsi, nem gondol bele, hogy neki szüksége van a futkosásra és a friss levegőre? Másnap már nem is telefonált,

inkább bedobta a leckét egy kitépett füzetlapon Rókáék postaládájába, aztán rögtön szaladt a rétre játszani Nyuszi Zsófival és Pocok Pannával. Szíve mélyén azonban – hiába próbált belefeledkezni a játékba – valami nem hagyta nyugodni. Ekkor meghallotta Fecskefi énekét: Csip-csirip, ami fecskéül annyit tesz: „És ha veled történne?” Nyusszancsnak földbe gyökerezett a lába, és könnyezni kezdett, aztán felvette a nyúl cipőt, és egy szempillantás alatt Zsuzsiék házánaál termett, meg sem állt a kis beteg szobájáig, és egy nagy ölelés közepette megígérte Zsuzsinak, hogy az egész délutánját vele tölti. „De Nyuszi Zsófi és Pocok Panna mérgesek lesznek, ha nem mész vissza hozzájuk játszani!” – mondta Zsuzsi. „Ők ketten vannak, jól érzik magukat együtt, te viszont egyedül vagy!” – felelte a kisnyuszi. Nyusszancs és Róka Zsuzsi barátnők, mint azelőtt, ám mégsem ugyanazok, mint korábban. Zsuzsi betegsége mindkettőjüket megváltoztatta. Mindkettőjük szívét kinyitotta. Ez pedig egy különleges csoda. Különleges, mert ritkán történik meg. De olykor megtörténik. És nem csak a mesékben...

Forrás: CN

Fordította: Feltserné Bernáth Mária

Különbségeink

Tisztelt Szerkesztőség!

Nagyon ritkán szoktam reagálni egy-egy megjelenő újság-cikkre, de most néhány sommás gondolatomat föl villantom. A témák nagysága, mélysége miatt csak gondolatfoszlányok megosztására vállalkozom. Egy kicsit azért, hogy kifejezzem az örömet az ilyen témájú cikkek megjelenésén. Szükségünk van ezek ismeretére. Szükséges, hogy ne csak a saját szűkös környezetünk irányítsa a lépteinket és az imaéletünket, hanem vegyük a fáradságot a világegyház(ak) felé való kitekintésre is.

A „Különбözőség, nem megosztottság” című cikket többször is elolvastam, és többekkel megosztottam a benne foglaltakat. Nagyon jó volt az időztetés is, hogy az ökumenikus imahét idején látott napvilágot a negyven különböző keresztény egyházhoz tartozó püspök római találkozójának az ismertetése.

Szinte úgy éreztük, hogy áthidalhatatlanok a kialakult különбözőségeink, fényévnyi távolságra tartanak minket egymástól a tanbeli, rítusbeli különбözőségek. Pedig a hétköznapi hívő sokszor nincs is tisztában ezek teológiai tartalmával. De azért tartjuk a távolságot...

Igeköros találkozókon a fenti cikk kapcsán beszélgetünk erről a római találkozóóról, az ottani történeésekről. Mindannyian éreztük a pillanat nagyságát, azt, hogy számunkra is beláthatatlan távlatokat

nyitott meg ez a találkozó. Emberileg is nehéz elképzelni, hogy negyven, elkötelezetten különböző nézetet valló püspök egyezésre tudott jutni, mert nem azt keresték, ami elválaszt, hanem azt, ami, pontosabban, Aki összeköt minket az Eucharishtiában. Kicsit „eljátszadostunk” a gondolattal, hogy az eljövendő valódi egység (tudjuk, még egy kicsit távolabb van),

mit jelenthet számunkra, gyermekeink számára.

A testvériség, és a krisztusi szeretet valódi megélése az, ami segíthet minket az egymástól sokszor hétköznapi szinten is elválasztó korlátoknak a feloldásában.

Nagyné L. K.

Modern kommunikáció

Üdv minden olvasónak!

Mint üzletember kezdettől fogva él bennem az „akárhonnan” való kommunikáció vágya. Az első mobilom egy vállra akasztható, négykilós, táskaméretű készülék volt, ma pedig

már okostelefonon keresztül vagyok kapcsolatban a barátaimmal és kollégáimmal is.

Haáz Andrea írása felidézti előttem a mobiltelefon magyarországi hőskorát, amikor – így visszatekintve többnyire joggal – ’bunkófon’-nak vagy ’tahófon’-nak nevezte a köznyelv a mobilt. Ahogy olvasom az írást a készülékméretetek csökkentek, a telefonálás kultúrája viszont alig fejlődött. A modern eszközök használatát szerintem nem elutasítani kell, hanem megtanulni és ha lehet megtanítani másokkal is. Ebben sokat segíthet az Új Város is! Kíváncsian várom a további hozzászólásokat!

Viszonthallásra!

Romhányi László

Nem értek egyet a cikk írójával. Legalább is nem értem, miért hegyezte ki mondanivalóját a mobiltelefonra. Végül is mennyivel más, ha egy tömegközlekedési eszközön két ember egymással beszélget, s ezt én mint harmadik, ha akarom, ha nem, hallom? Amúgy én az érdekes beszélgetéseket szeretem hallgatni, nem baj, hogy nem ismerem a másikat, vagy a másik feleket. Persze, van olyan társalgás, amit jobb volna nem hallani... Vagyis néha sokkal jobb lenne a csend. Ha mértékletes a csevely, éntőlem hadd szóljon. A sima mobilozásnál sokkal jobban zavar a káromkodás és a kosz a járműveken. További jó utat!

Emese

Közeleti kiadvány
ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja
www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:
1088 Budapest, Rákóczi út 29.
I. em. 5.

Telefon: +36-1-247-8876
ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:
terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Prokopp Katalin
Felelős szerkesztő: Tóth Judit

Munkatárs: Tóth Pál

Olvasószerkesztő:

Csikné Sisák Zita

Terjesztés: Papp Katalin

Nyomdai előkészítés:
Maucha Kristóf

Nyomtatás:
PR-Innovation Szolgáltató és
Kereskedelmi Kft. Pomáz
Felelős vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.
Hírlap üzletág
Előfizethető a szerkesztőségben
Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2015-re: 4 900 Ft
Külföldre: 35 euró
Támogatói előfizetés: 10 000 Ft
Egy példány ára: 480 Ft

www.ujvaros.eu

Kapcsolódó cikkünk
a 10-12. oldalon.

Fotó: CN

új város Családi Zsebkönyvek

Rendkívüli kedvezmény!

A 8 kötetes teljes sorozat ára 4.000 Ft

A készlet erejéig megvásárolható személyesen szerkesztőségünkben:

1088 Budapest, Rákóczi út 29. I/5.

Tel: +36 30 436 6635 (előzetes egyeztetéssel)

vagy megrendelhető az alábbi e-mail címen: ujvaros.konyv@fokolare.hu

Új kötet!

Jelenlegi számunk mellékleteként:

Maria és Raimondo Scotto:
Taníts meg szeretni!
Gyermekeink szexuális neveléséről

új város
egy lap, ami összeköt

ISSN 0865-0829

15003

9 770865 082008

új Város 2015/3